

Rakousko - Alpbachtal

15. 7. - 23. 7. 2023

Zvolna, plíživými kroky se blíží prázdniny a mnoho z nás přemýšlí co si počít s nadcházejícím létem, co podniknout, kam se vrátit. My, turističtí nadšenci netrpělivě čekáme, co přinese další exod'ácká sezona. Něco se v kuloárech proslychá, ale nic není ještě jisté.

Konečně je to tady. Na stránkách se objevily první kusé informace. No lepší něco než nic.

Letos zamíříme do nám již vcelku známé oblasti kolem Innsbrucku ležící v centrální oblasti Tyrolsku. Region Alpbachtal je zasazený mezi úpatí Kitzbühelských Alp a východní svahy pohoří Rofan. Nabízí rozmanitou krajinu rozeklaných skalních štítů, zvlněných luk a zelených pastvin.

Tento odlehlý kout Tyrolska se může pyšnit oficiálním titulem „Genussregion“, který uděluje rakouská vláda krajům, odkud pocházejí tradiční produkty výjimečné kvality. Jednou z největších obcí v Alpbachtalu je Kramsach na severním břehu řeky Inn. Přezdívá se mu „Tyrolská vana“, protože je domovem čtveřice idylických jezer. Vzhledem k této jedinečnosti platí v oblasti Alpbachtalu jedny z nejprísnejších stavebních regulací v Tyrolsku. Jejich účelem je zachování překrásné tradiční podoby vesnice. Zdejší krajina patří k jednomu z nejkrásnějších venkovských regionů.

Tak to bude paráda, máme se opět na co těšit.

Přípravy se daly do plného proudu. Průzkumná skupina, jako již tradičně vyrazila v červnu zjistit podmínky pro ubytování a co hlavně, omrknout možnosti sportovního vyžití a turistické trasy.

Po příjezdu průzkumníků byly sděleny podmínky, za kterých nám bude poskytnuto ubytování v kempu Camping Seeblick Toni ležícím tři kilometry severovýchodně od města Kramsach u jezera Reintalersee. Podle hodnocení kempu na netu jsme zjistili, že se jedná o pěti hvězdičkový kemp s několika oceněními za vybavení s možností celoročního provozu.

Asi nic lepšího jsme si pro naši letní základnu nemohli přát. Ještě aby nám vyšlo počasí, a o to ostatní se již musíme postarat sami.

Píše se červenec 2023 a první turnus vyráží za novými turistickými dobrodružstvími. Zároveň jsou to oni, kteří budují základnu pro všechny tři turnusy. Na nich leží odpovědnost za dobře postavené stany a za komfort, který nám po celou dobu pobytu skýtají.

Bohužel jsme se však dozvěděli, že letos nás nebude doprovázet řidič Pavel, starý exodácký harcovník a spolubojovník. Něco se někde pravděpodobně pokazilo. Musíme tedy vzít zavděk novými řidiči, i když to bude napoprvé asi dosti těžké pro obě strany. Vše už fungovalo v zajetých kolejích, prostě na první dobrou.

Červen se překulil v červenec a hlavní exodácká sezon je tady. Než jsme se pořádně nadechli, tak první turnus se vrátil, posléze se vrátil i druhý.

Nyní jsme na tahu my, účastníci třetího turnusu.

Píše se sobota **15. července 2023**. Všichni účastníci turistického klání jsou už na místě. Někteří ze vzdálenějších koutů naší země už přijeli v pátek večer a přespali v tělocvičně na Vetuni. To proto, aby nezmeškali včasný ranní odjezd. I když tentokrát se o ranním nedá moc mluvit. Předpokládaný odjezd v osm hodin.

Všechna zavazadla už se vykulila před tělocvičnu. Toho zase je, slyšíme nemístné poznámky. Snad se to tam všechno naskládá. Bus nevypadá moc velký. No budeme se muset s tím nějak poprat, jinou možnost nemáme. Co jsme si objednali, to přijelo.

Řidiči stáli rozpačitě a hleděli, jak si každý jednotlivec ukládá své zavazadýlko, tak aby nepřišlo k úhoně. Špatně, všechno špatně. Konečně se do toho vložil Pavel, pobídl řidiče do akce a vše postupně pomalu dostávalo řád. Zdálo se nám, že se do busu nemůže všechno ani vlézt. Skoro jsme měli pravdu.

Letos totiž třetí turnus čítal 48 účastníků a to jsme ještě nebyli všichni. Dva účastníci přijedou po vlastní ose za námi. Opozdilci si museli tedy dát bágly do busu. Ohlížíme se kolem, zda je všechno na svých místech a nic jsme nezapomněli.

Těsně před půl devátou projíždíme bránou Vetuni a po Palackého třídě směřujeme k Mikulovu. Počasí bylo přímo dovolenkové, prostě úžasné. Hned po ránu do nás sluníčko pralo, co se do nás vešlo.

Všude kolem silnice bylo však na první pohled patrné, jak se příroda těžko pere s extrémními vedry a nedostatkem vláhy, obzvláště tady na jižní Moravě. Slunečnice smutně hleděly a vyhlížely vytoužené kapky vody. Obilí se už pomalu chystalo do sýpek a kukuřice, ta se držela jen tak tak vzpřímeně.

Než jsme se nadáli, bylo půl desáté a na skalnatém ostrohu už k nám vzhlíží majestátní mikulovský zámek. To to uběhlo. Projíždíme rakouské hranice a vítá nás spolková země Dolní Rakousko. Ze silnice dálničního typu jsme plynule najeli na novou rakouskou dálnici stále čekající na spojení s tou českou. Snad se také v brzkém budoucnu dočkáme již několik let plánované dálnice navazující na tu rakouskou.

Po A5 uháníme směr Vídeň. Snad bude letos průjezd plynulý a nebude se opakovat loňský rok, kdy jsme se krokem jak hlemýždi sunuli vpřed. Á změna, asi k dobrému. Před Vídní se dáváme vpravo na A22 směr okresní město Korneuburg. U města jsme jen tak okrajem lízli Dunaj. Uháníme s větrem v zádech. To už máme za sebou Stockerau ležící na okraji široké Tullnerské pánve nabízející spojení divoké přírody, antické kultury a barokních radovánek.

Než jsme se nadáli, projíždíme evropský veletok Dunaj. Vpravo se nám otevřel překrásný pohled na komplex opatství Göttweig. Rozlehlé opatství dominuje krajině na prehistoricky osídlené náhorní plošině jižně od Krems an der Donau s nárožními věžemi, z nichž některé pocházejí až ze středověku. Chvíli jsme se dohadovali, zda to náhodou už není Melk. Ne není. To nám došlo po pár kilometrech.

Před námi se už ale rýsuje statutární a zároveň hlavní město spolkové země Dolní Rakousy, Sankt Pölten. Za městem se dáváme opět vpravo, sjíždíme na A1, po které se zase vracíme k Dunaji. A to už se před námi konečně objevil na skalnatém výběžku nad stejnojmenným městem již zmiňovaný klášter Melk. Pohled to je impozantním a ještě když si k tomu domyslíme údolí Wachau táhnoucí se pod klášterem, není co dodat. Ještě se jednou ohlédneme a klášter mizí v dálce.

Provoz je plynulý, tak se nám kilometry ukrajují snadno. Okolní mírně zvlněná krajina je vyhrátá sluníčkem. Před námi v mírném oparu se již začínají zvedat první kopečky Alp. Plynule jsme přešli do spolkové země Horní Rakousko.

Vlevo máme městečko St. Valentin a kousek za ním už následuje Enns, Ansfelden. Nejbližší ukazatele nám hlásí vlevo směr Linz, a Regensburg a rovně Salzburg. To je přesně náš směr.

A už ji vidíme, kolmou vápencovou stěnu, která některé z nás potrápila před několika lety, když jsme se ji pokoušeli zdola. Drachenwand (1176 m), hora ve skupině Salzkammergutberge nad jezerem Mondsee. Jedna z nejkrásnějších via ferrat v Rakousku. A jezero Mondsee, to snad není třeba ani představovat. Svůj název odvozuje od tvaru protáhlého půlměsíce vklíněného pod „strážní věž Solnohradska“, Schafberg. Jeho jihozápadní břeh tvoří hranici mezi Horními Rakousy a Salzburskem.

Celá oblast MondSeeLand se může pochlubit 6000 let starými dějinami. Nedaleko od břehu jezera Mondsee a u obce Schraflink byly pod vodou objeveny zbytky sídlišť a vyzvednuty bohaté nálezy podávající svědectví o hrnčířství a nástrojích z kamene a kostí pocházející z mladší doby kamenné. Byly označeny za zbytky kultury kůlových staveb.

Ve vědě se pro ní vžil díky hlavnímu nalezišti u jezera Mondsee název kultura Mondsee. Ta byla přibližně vymezena roky 2800 až 1800 př. Kr. a zahrnuje převážnou část Horního Rakouska a části Salzburku. Nové výzkumy dokázaly, že se jednalo o původní pevninská sídliště, která později zatopila zvedající se hladina jezera.

V roce 748 byl na břehu založen klášter Mondsee, který byl v roce 1791 za císaře Leopolda II. zrušen a později se z něj stal zámek a ten byl následně v 90. letech 20. století přebudován na hotel. Určitě jste nevěděli, že jezero samotné je již od 18. století v soukromém vlastnictví.

Dnešní modro stříbřité jezero je poseto desítkami bílých plachetnic houpajících se poklidně na hladině jak chomáčky vlny. Břeh lemují malebné vesničky a rekreační střediska. Všude kolem je znát prázdninový mumraj.

Naposledy se ohlédneme a meteme dál. Před námi je už další významná lokalita, architektonický a umělecký skvost ležící v sevření alpských vrcholů, Mozartovo město – Salzburg. Naše oči spočinuly na dominantě města rozprostírající se na kopci Festungsberg, na bílo šedé pevnosti Hohensalzburg hlásající do světa, že pod ní leží byť malé, ale o to významnější město. Také jsme jeden rok v jeho stínu na periferii strávili pár příjemných týdnů. A to už nás za chvíli čeká přejezd do Německa. Hranice překračujeme na přechodu Wals-Siezenheim-Walserberg. Kousek za hranicemi Rakouska se jedna silnice odklání jižním směrem na Berchtesgaden, malé enklávy obklopené ze tří stran rakouskou hranicí. Nechvalně známé oblasti, kde si v letech 1937 – 1939 v místní části Obersalzburg Adolf Hitler a jeho nejbližší spolupojovníci vybudovali vily s podzemními kryty. Vysoko v horách nad Berchtesgadenem se nachází legendární Kehlsteinhaus, Hitlerovo Orlí hnízdo. Tam jsme také jednu sezonu operovali.

My však směřujeme na západ opět k hranicím Rakouska. Nejdříve se musíme probojovat Bavorskem, územně největší ze šestnácti spolkových zemí Spolkové republiky Německo, jeho jižní části. Po A8 uháníme směrem na Piding a Siegsdorf.

Jihem Bavorska se táhne vnější vápencová linie nejvyššího horského systému v Evropě, Alp (nepočítáme-li ovšem Kavkaz). Hřeben na bavorsko-tyrolských hranicích se vlivem působením tektonických desek posunul oproti původní poloze asi o 80 až 200 kilometrů. Možná to je právě jedna z příčin, proč reliéf u okraje tak prudce mění charakter z velehor na rovinu. V pleiocénu formoval krajinu Alp ledovec, který nám zde zanechal četná jezera.

Před námi, na jihovýchodě se už třpytí hladina jednoho z bavorských nich. Druhého největšího německého jezera Chiemsee, přezdívaného také „Bavorské moře“. Zajímavé není jen samotné jezero, ale i jeho čtyři ostrovy skrývající nebývalé stavby. Na jednom z nich nechal bavorský král Ludvík II. Bavorský vystavět zámek, který měl konkurovat komplexu ve Versailles.

Samotné jezero se rozprostírá na ploše asi osmdesáti kilometrů čtverečních. Kdysi však bylo mnohem větší. Vzniklo koncem poslední doby ledové před deseti tisíci lety a tehdy dosahovalo trojnásobné rozlohy. Kvůli říčním nánosům je jezero zanášeno a stále se zmenšuje. Možné je, že jednou zanikne úplně, ale to nás dnes nemusí bolet. Toho se my naštěstí nedočkáme.

Opouštíme tyrkysovou hladinu jezera a pokračujeme dál. Necháváme za sebou Frasdorf, Rohrdorf, před Pfraundorfem už přejíždíme řeku Inn. Po pár minutách sjíždíme z A1 a stáčíme se na jih na A93, tzv. Inntal Autobahn. Míjíme město Raubling a malebným údolím řeky Inn pokračujeme dál. Tato cesta nám není neznámá, již při mnoha minulých výpravách k alpským velikánům jsme zde projížděli. Naposledy to bylo v loňském roce.

Po pár kilometrech od sjezdu z A1 přijíždíme ke státní hranici, kterou máme vlevo, púlí Inn na rakouský a německý. Hranice středem Innu vede až do lázeňského městečka Kiefersfeldenu ležícího na bavorsko-rakouském pomezí. Zde se hranice stáčí k jihozápadu a ubíháme dál do vnitrozemí.

Minuli jsme Kufstein, Wörgl a nyní po dálnici A12 pokračujeme údolím Unterinntal k cíli. Už to nemá moc daleko. Po celou cestu nám už řeka Inn dělal společnost. Chvilí pravé a chvíli zase na levé straně.

Už jsme skoro na místě. Na pravém břehu Innu máme historické městečko Rattenberg, jen přejedeme Inn a čeká nás sjezd do vesnice Kramsach ležící v Brandenburských Alpách. Kramsach je také známý jako "Tyrolská jezerní vesnice", protože v blízkosti je šest jezer.

Jen pár minut od centra Kramsachu se celkem náhle mění krajina. Ledovcové splazy pravěku tady vytesaly malé okrouhlé kopečky, které vypadají téměř jako zelená vajíčka. Mezi těmito hřbety se voda drží dodnes a vytváří „Reitálskou jezerní plošinu“.

Projíždíme místními ulicemi, na severním konci najíždíme na Achenrain a dále po Seebühel míříme přímo ke kempu, kde nás už netrpělivě očekávají.

Opravdu je zdejší jezerní plošina kouzelná. Po levé ruce máme menší jezero Frauensee naproti leží pila a hned za ní další menší jezera Buchsee, Krummsee. Kousek za nimi naše oči přitahuje velká vodní plocha jezera Berglsteiner Seebach, na které plynule navazuje jezero Reintaler See, na jehož břehu leží náš letošní kemp. Těch kempů je tady v okolí hned několik.

Hodiny ukazují čtyři hodiny a my slavnostně vjíždíme do kempu „Seeblick Toni“. To už nás vítá místní personál, usedá do papamobilu a jako remorkér navádí loď do přístavu, tak nás

navádí k naší základně. Kemp je narvaný až k prasknutí. Lákadlem pro místní i ostatní turisty jsou zdejší vyhlášená jezera lákající ke koupání a vodním radovánkám.

Naše základna je téměř na samém konci kempu, položená pod malým návrším, za kterým je už jen voda. Účastníci druhého turnusu nás vítají. Než se začnou vybalovat naše věci, tak si nejprve musíme sdělit dojmy z pobytu a hlavně zjistit, jaké měli počasí a kde všude byli. Počasí prý bylo velmi teplé, ale měli i deštivo, což jim umožnilo navštívit okolní historická městečka a celou zdejší zajímavou oblast.

Nechejme vzpomínání, co bylo a raději se věnujme pro nás podstatnějším věcem. Je nutné obhlédnout polohu jednotlivých stanů, abychom špatně nevybrali, přeci jenom tu strávíme celý týden, a to jak slunného, tak možná i za deštivého počasí. Proto se vyplatí vybírat s rozvahou, i když každé místo má své pro a proti.

Vše již bylo řečeno, stany byly rozebrány a tak začínáme konečně vybalovat. Mezitím druhý turnus zvedl kotvy a zmizel v dálce. Teď už je to jen o nás.

Zjišťujeme pomalu co je potřeba do stanu ještě nafasovat k naší spokojenosti a pak už nám nezbývá nic jiného než se naladit na dovolenkový mód. Relaxačně aktivní týden začíná. Hlavně aby nám vyšlo počasí, ale snad budou při nás stát všichni svatí a všechny rosníčky.

Den už pomalu končí svou pouť, ale vedro je stále příšerné. Snad to s pozdějšími večerními hodinami poleví.

Hlásání je jako tradičně v osm hodin. Slova se ujal vedoucí turnusu Pavel. Do role pravé ruky se už jako tradičně zařadil zkušený a ostrílený letitý turista Milan. Tím však nechci ubírat Pavlovi zásluhy, ale přeci jenom je to neoddiskutovatelný fakt.

Společně nám nastínili, co nás čeká a co nemine, pokud nám to počasí dovolí rozvinout své plány do široka.

Nezapomeňte, zítra začínáme a s úsměvem jde všechno líp. S tímto mottem jsme se rozešli do svých „apartmánů“. Tak dobrou noc.

16. 7. 2023 – neděle – Naše první ráno na základně u Kramsachu. Obloha je lehce podmračená. Hned nám hlavou probleskne myšlenka, to nám to pěkně začíná. Snad nebude hned první den pršet. Ono totiž v noci pršelo ve vedlejším údolí. Jen jako ozvěnu jsme slyšeli kolem čtvrté ranní hromy, které následně provázely blesky.

Nic naplat, budeme doufat, že štěstí bude stát při nás. Po obvyklých ranní procedurách nasedáme po půl osmé do busu. Dnes zamíříme do oblasti Stubaiských Alp, do Kalkalpenu k lanovce na Birgitzköpfhaus.

Z Kramsachu se vydáváme směrem na Innsbruck po A12. Míjíme Jenbach, Schwarz za ním na nás z lesa vykukuje zámek Sigmundslust z 15. století. Jen se ohlédneme a pokračujeme dál. Stále nám dělá společnost valící se korytem řeka Inn. Teď po levé ruce k nám vzhlíží bílá stavba zámku Friedberg.

Občas taky mrkneme na oblohu, to jen zda se něco změnilo od našeho odjezdu. Pod nízkými bílými mraky už začíná vykukovat modrá obloha. To je super, tak to nabralo ten správný směr. Před námi leží jedno z nejzachovalejších tyrolských středověkých měst, město Hall in Tirol. Písemné zmínky o něm se datují již z počátku 13. století a v té době se zde také těžila sůl, významný to zdroj obživy místních obyvatel. Hall v 15. a 16. století představoval jedno z nejdůležitějších měst habsburských držav. V té době zde byla také založena mincovna, která se provozovala až do 18. století. Významnou stopu zde také zanechal český král a tyrolský vévoda Jindřich z Korutan, který zde nechal vybudovat gotickou radnici, která je chloubou města dodnes.

Údolí, kterým projíždíme je rozlehlé. Úbočí kopců jsou poseta malebnými vesničkami a ty hrady, kterých je tu fůra, ty kdysi chránily vstup do údolí proti nepříteli.

Rychle se posouváme dál. Před námi je hlavní město Tyrolska Innsbruck odkud to máme jen 30 kilometrů severně k proslulému Brennenskému průsmyku. Tam my však nechceme, tak uháníme dál. Ještě než se stočíme na Axams ohlížíme jen tak ze zvědavosti, zda jsme ujeli před deštěm. Pravděpodobně ano, neboť pohled zpět nevěstí nic dobrého. Těžké mraky se převalují přes hřebeny hor.

Kousek za Innsbruckem se stácíme na Axams a odtud stoupáme horskou silnicí kolem Adelshofkapelle k parkovišti Axamer Lizum.

Zastavujeme a rozhlížíme se kolem sebe. Nic, nevidíme zhola nic. To snad není pravda, tady vůbec nikdo není, tak co tu tak brzy děláme my. Parkoviště zeje prázdnotou a po kopcích se převalují chuchvalce mlhy. Hned nás napadne, to nám to pěkně začíná.

Přecházíme rozlehlé prostranství a kráčíme k budově se sociálním zázemím a pokladnami. Zakoupíme si vstupenky na sedačkovou lanovku, která se ještě ani nerozjela.

Axamer Lizum (1564 m) je vlastně lyžařské středisko, které bylo vybudováno úmyslně pro konání olympijských her v roce 1964. Ty se zde však konaly hned dvakrát, ještě v roce 1976. Z té doby zde zůstala stále využívaná rychlá pozemní lanovka, jež během několika minut vyveze lyžaře až na vrchol Hoadlu. Celkově je v této oblasti rozeseto devět lyžařských areálů, které jsou propojeny skibusy a mají společný skipas. To je vidět všude kolem. Svahy jsou posety lyžařskými vleky. Nás se to však netýká, my jsme zde v jiném čase, v jiném ročním období.

Tak se dáme do toho. Postoupíme kousek k lanovce a musíme počkat, než se personál probere z ranní letargie. Chvilí to sice trvá, ale my máme čas, počkáme. Kola se konečně roztočila. Procházíme turniketem a nasedáme. Kocháme se krajinou, ale čím výše stoupáme, tím větší chlad nás obklopuje. Jízda netrvá dlouho, a tak když vystoupíme z lanovky na **stanici Birgitzköpfhaus (2098 m)** pohltní nás mlžný opar. Honem vytahujeme z bágků bundy. Je zde nevlídno a převalující se mlha to ještě umocňuje. Ani se nestačíme rozmyslet, kterým směrem se vydáme, i když se nabízí dvě možnosti, a už se vychází.

Všichni jdeme nejprve společně jak stádo krav za sebou. Mírně stoupáme kamenitým chodníčkem vzhůru a občas se snažíme skrz mlhu dohlédnout dolů, k patě lanovky. Kamenitá pěšina se zvolná točí kolem travnatého svahu a zvolna stoupá vzhůru. Kdyby se ta mlha tak

nerozvalovala po protilehlých kopcích, mohli bychom i něco vidět. Je to jako v hororu., napjatě čekáme, co nám nabídne další minuta.

Občas potkáme místní, jak jdou již proti nám. Kdy asi museli vstávat, když se už vrací. S přibývajícím výškou se i počasí umoudřilo. Zvolna jsme vyšlápli na **vrchol Saile (2404 m)**, který se koupal ve slunci. Konečně se nám nabízely impozantní výhled na protilehlé kopce a údolí kolem nás. Představil se i vyhlášený skiareál.

Pohodlně jsme se usadili do trávy a užívali si klidu, pohody a hřejivého sluníčka. Po necelé hodině byl čas posunout se dál. Domů to máme ještě daleko a čas pokročil. Zvolna jsme začali sestupovat. Pěšina se táhla příkrým kamenitým úbočím hory. Sestupovali jsme jak kamzíci po kamenech. Pod námi byla kamenitá strž. Po pár metrech se pěšina rozdvojovala. Jedna vedla na nedaleký **vrchol Saile (Nockspitzer) Vorgipfel (2379 m)** kam si někteří jen tak lehce odskočili. Ostatní jsme zvolna sestupovali kamenitým chodníčkem stále dolů.

Po chvíli jsme sešli k další odbočce na **vrchol Spitzmandl (2206 m)**. Tu jsme však všichni jednoznačně vyhodnotili jako zbytečnou, neboť na vrchol trvala cesta 45 minut a stejný čas by zabrala cesta zpět. Tak pokračujeme nastoupenou cestou stále dolů. V jednom místě se musíme poprat s řetězy a malým sutiskem. Už je to za námi. Konečně skály ustupují a dostáváme se do oblasti s klečí.

Došli jsme až k rozcestí, které nás směřuje dolů, ale ještě nabízí malou odbočku na skalnatý **ostroh Pfriemeswand (2100 m)** trčící nad údolím. Nabídku jsme přijali a pooděšli k vrcholu. Otevřel se před námi nádherný výhled do údolí, jehož dominantou je klikatící se stříbrošedý Inn. Využili jsme skvělého počasí k malému občerstvení. Ještě nejsme u konce našeho dnešního putování, tak proč se neposilnit.

Po chvíli jsme se všichni sešli u rozcestníku, který opět nabízel dvě cesty. Jedna vedla po vrstevnici přímo ke stanici lanovky a pak lanovkou dolů. Druhá pěšina mezi klesčí se táhla dolů přes náhorní plošinu a stanici lanovky nechávala po levé ruce. Většina nás zvolila druhou variantu, jelikož počasí bylo úžasný. Obešli jsme **Birgitzköpf (1980 m)** a mírně se svažujícím úbočím jsme scházeli k chatě **Birgitzer Alm (1840 m)** posazené na slunné náhorní plošině s panoramatickým výhledem na Nockspitze a údolí Innu. Okolní louky byly posety pasoucím se stádem hovězím dobytkem.

Kousek od chaty na kraji lesního porostu byla uhnížděna malá kaplička **Wendelinekapelle**, kolem které pravděpodobně půjdeme do údolí. To má čas. Nejprve se však občerstvíme na chatě. Chvilí jsme poseděli, ale jelikož čas je neúprosný, tak se vydáváme na poslední úsek cesty.

Vracíme se kapličce. Odtud vede cesta přímo ke spodní stanici lanovky. Chodník vede lesem pěkně v chládku. Musíme však dávat pozor na vystouplé kořeny stromů a kameny. I tak se jde pohodlně. Po pár minutách se pod námi objevila rozlehlá louka a ta nás dovedla až na zpevněnou silnici. Nad námi se houpaly sedačky lanovky, kterou jsme ráno vyjížděli nahoru. Počasí nám přálo, sluníčko hřálo jako pec a také nebylo už kam chvátat. Áčkaři měli přijít až kolem půl páté.

Cestou přes louku jsme si všimli kapličky na protějším břehu Axamer Bach, tak jsme ji šli prozkoumat. Přešli jsme most a travnatou pěšinou jsme se dostali až ke **kapličce Bergkapelle**. Postavena byla v roce 1963 podle plánů arch. Horsta Parsona pro první zimní olympijské hry zde pořádané. Tato horská kaple je zde velmi populární a hojně využívána. Obzvláště populární

je vánoční festivalová služba na Štědrý den. To zde, ale nebudeme a tak si jen obhlédneme současný interiér.

Po chvíli rozjímání se vydáváme k busu, kde na nás snad čeká vychlazené pívko a kávička. No, kávička nebyla, prý není nahřátá voda. Tak snad se to do příště vylepší. Vzali jsme tedy zavděk pivánkem. Tady jsme si vzpomněli na „starého“ dobrého Pavlíka. Vždy připraven a bez říkání, nějak jsme si na tu automatiku zvykli. No nic, budeme si muset zase odvyknout.

Béčko k busu docházelo postupně, neboť závěr si každý doladil dle svých sil a nálady.

Na áčkaře jsme čekali do půl páté, ale byli dochvilní. Měli to dnes o krapánek náročnější než béčko.

Lanovkou na Birgitzköpflhaus (2098 m) – sedlo Halsl, Ampferstein (2556 m), Marchreisenspitze (2620 m), Malgrubenscharte, sestup k autobusu (900 m nahoru / 1200 m dolů).

Všichni jsme se nakonec zdárně sešli u busu, tak odjezd.

Cestou zpět jsme si všimli několika dalších zámků hned za Innsbruckem, tak jsme přemýšleli s Evíííkem jak je nazvat, aby to byla kombinace češtiny a němčiny a nikoho jsme neurazili. Tak nás napadlo slovo **zamschloss**. Tím jsme obohatili slovník třetího turnusu o další slovo. Určitě si někteří z vás vzpomenou na **rakousnice** (rakouské vesnice) a **italsnice** (italské vesnice). Pokud ne, tak se nic neděje. Život jde dál.

Blíží se šestá večerní a my vjíždíme do Kramsachu. Ještě kousíček a jsme na místě. Přijíždíme do kempu a zíráme, kolik obdivovatelů máme. Kolem cesty stojí malý i velcí a hledí s otevřenou pusou jak bravurně couváme na naše stanoviště. Jen potlesk chyběl. Snad příště.

Ještě poslední info ohledně hlásání a rozcházíme se do stanů. Hlásání bude standardně v osm.

17. 7. 2023 – pondělí – No, ráno nic moc. Obloha se spíše mračí, než usmívá. Večer jsme si však řekli, že má být pěkné počasí, tak musíme věřit. Přesto jsme nabalili do bágů i mokrou variantu. Kdo je připraven, není zaskočen.

Odjezd byl stanoven na osmou hodinu. Co čert nechtěl, přesně v době odjezdu se začaly na zem snášet velké dešťové kapky. Plesk, plesk ... Skeptici nás odrazovali, optimisté věřili, že včerejší příznivá prognóza se vyplní. Raději opouštíme uplakané údolí a uháníme pryč. Před námi se už obloha protrhává.

Dnes se moc daleko nevydáváme. Z Kramsachu si míříme na Innsbruck. Za městem Brixlegg mineme zámky Maatzen a Lipperheide a hrady Lichtwerth a Kropfsberg a pokračujeme na Jenbach. U Wiesingu opustíme údolí Unterinntal a zamíříme do údolí Zillertal. Projedeme městečky Schlitters a Fügen a horskou silnicí stoupáme výš a výš. Vyjeli jsme tak vysoko, že jsme se pohodlně mohli dotknout oblohy a vrcholů hor.

Bylo skoro devět, když jsme došli do horského **střediska Hochfügen** a zastavili na téměř opuštěném obrovské parkoviště. Možná bývá v zimní sezoně plné, ale dnes to vypadá velmi smutně. Nikde, nikdo, jen akční Češi. Pravděpodobně také pozůstatek po minulých olympijských hrách.

Dnes budeme operovat v **horské skupině Tuxer Alpen**. Každá skupina, jak už to bývá většinou zvykem, se vydala jiným směrem. Čeká nás celkem fuška, tak jde se na to. Než začneme stoupat vzhůru, dohadujeme se u rozcestí, kde je vlastně nástup na naší trasu.

Nakonec začneme stoupat zpevněnou cestou vedenou přes louku. Po chvíli jsme dorazili k rozcestí, ale z cedulí nebylo jasné, kudy se máme vlastně vydat. Tak jsme se posunuli jen o kousíček dál k menšímu statku **Lamarkalm (1650 m)**. Opět nastal problém se značením.

Nakonec jsme si všimli napsaného směru na jedné místní chalupě. Žádná oficiální značka, žádný ukazatel, ale podle map v chytrém pléšku jsme šli správně.

Stále stoupáme výš a výš po zpevněné silničce, pravděpodobně cyklo trase. Pod námi se rozprostřel pohled na celé horské středisko. Zase jsme došli do bodu, a netušili jsme, kam vlastně máme jít. Tu přiskočil na pomoc chytrý pléšek a mapy.cz a hned nám bylo jasné kudy se vydat. Úzký téměř zarostlý chodníček nás vedl do lesa, což bylo super. Lepší lesní cesta než tvrdý podklad, ze kterého bolí nohy. Kolem nás všude krásný vzrostlý les a občas se našla i borůvka. Jakmile lesní porost skončil, dostali jsme se na překrásnou horskou louku a před námi v dáli se rýsoval dalším statkem.

Nyní se pěšina táhla úbočím kopce až nás přivedla na cyklo trasu, kterou jsme opustili.

Došli jsme k dalšímu statku, kde nás přivítali polehávající černo strakaté kozy přímo na silnici. Ani se nedali vyrušovat ze své záslužné činnosti přežvykování. Tak jsme je nechali spokojeně pracovat a pokračovali dál. Všude kolem se na louce poklidně pásly krávy. Jelikož jsme svým příchodem narušily jejich diskrétní zónu tak se netvářily moc mile.

Raději půjdeme dál. Cesta je široká a nabízí úchvatné výhledy do údolí. Téměř před sedlem **Loassatel (1675 m)** se z údolí napojuje další zpevněná cyklo trasa. Konečně jsme dosáhli dalšího bodu dnešní trasy. Nedaleko rozcestníku je větší parkoviště a při jeho kraji stojí budova **Gamssteinhaus**, pravděpodobně rekreační středisko, ale bohužel nepremává.

Chvilí studujeme místní rozcestník a rozhodujeme se, zda pokračovat ve vytýčené trase, či si vytvořit vlastní. Čas totiž značně pokročil a podle ukazatele je to na Kellerjoch Hütte, dnešní cíl, ještě pěkná štreka. Nakonec se většina z béčka rozhodla pokračovat.

Nejprve stoupáme hustými serpentinami vinoucími se po louce přímo vzhůru. Pak se chodník částečně narovnal a pokračovali jsme lesem, což bylo příjemné, neboť sluníčko z nás pomalu začalo vysávat sílu. Jakmile lesní porost skončil, objevila se před nám nádherná svěže zelená louka posetá stovkami bílých chomáčků suchopýru. Přes louku se občas lehounce převaloval mlžný opar. Celá scénérie působila tak kouzelně a zároveň tajemně až mysticky. Nad loukou bděl **vrchol Kuhmesser (2246 m)**, který střežil naše kroky téměř celou cestu až na chatu.

Konečně jsme došli k prvnímu rozcestí a tam jsme zjistili, že na chatu to máme ještě hodinu a tři čtvrtě. Při tomto zjištění nám spadli koutky, zalapali jsme po dech a se zatátými zuby pokračovali ve stoupání. Po nějakém čase jsme došli k dalšímu ukazateli a zjistili jsme, že do cíle to máme stále stejnou dobu. To znamenalo, že jsme vůbec nic nezdolali. Zanádačili jsme si a šlapali vztekle vzhůru.

Po chvíli nás předešel starší pán bez batohu, jen tak nelehko, tak jsme usoudili, že asi už opravdu cíl není daleko. Opak byl však pravdou. Překonali jsme další výškové metry. Došli k dalšímu ukazateli a tam stálo, do cíle je to hodina a půl. Hned nás napadlo, to jsme od posledního ukazatele stáhli jen patnáct minut. To není možné, ti Rakušáci mají nějaké divné časomíry. Jak to vyřešit. Vracet se dolů nemělo smysl, a když jsme se ohlédli za sebe, zjistili jsme, že většina se skřipáním zubů šlape dál.

Konečně jsme se celý upachtění dovlekli do **sedla Naunzstand**, které před námi otevřelo impozantní výhledy na městečko Schwarz a klikatícího hada řeky Inn. Žádná kochačka ještě nejsme na vrcholu. Ten starší pán co nás cestou předešel, teď seděl opodál na lavičce a užíval si scenérie.

Od sedla jsme začali opět stoupat vzhůru. Cesta byla velmi kamenitá a plná skalek. Když jsme se konečně vyškrábali až na plošinku, na které stála **chata Kellerjochhütte (2237 m)**, oddechli jsme si. Bylo zhruba něco málo před půl druhou. Čas k nám byl však nemilosrdný. Honem jsme si objednali pití a zakousli se do svačiny. Teprve nyní jsme si mohli užívat do sytosti dech beroucích pohledů a ničím nerušených panoramatických výhledů na majestátní štíty Vysokých Taur včetně, tam až někde v dáli, Grossglockneru a Grossvenedigeru.

Chata Kellerjochhütte je prý z městečka Schwarz, které je tam někde dole pod námi, vzdušnou čarou přibližně necelých šest kilometrů. Kapacita je 26 lůžek a patří Rakouskému alpskému svazu OeAV.

Sedělo by se, sedělo, nic naplat, musíme se pohnout dál, ještě nás čeká pěkná štreka dolů. Zpět jsme se vydali horní cestou, která vedla pod **vrcholy Kreuzjoch (2434 m) a Metzenjoch (2313m)**. Pěšina byla kamenitá a vlnila se podél úbočí obou vrcholů. Šlápli jsme do pedálů, neboť čas běžel jako splašený.

Dosáhli jsme bodu, kde na horní cestu č. 329 navazovala kolmá cesta č. 18 a ta nás měla přivést na začátek, do sedla Loassattel. Klopýtali jsme přes kameny přímo dolů. Slunce nad námi viselo a žíhalo nás svými máslově zlatými paprsky. Nebylo kam se schovat, všude jen samé skalky a vyprahlá stráž. Scházíme vymletým korytem, kterým voda valila při prudkých deštích do údolí. Konečně pár stromů co nám poskytne vytoužený stín.

Už jsme skoro dole. Hodinky však ukazují čtyři hodiny a nás ještě čeká pěkný kus cesty k busu. No co, také si jednou může počkat áčko, nemusí stále čekat jen béčko.

U rozcestníku v sedle Loassattel, jsme si konečně vydechli. Nejhorší máme za sebou. Teď se nám už půjde pohodlně. Za statkem, kde nás ráno vítali kozy, jsme to vzali po cyklostezce přímo dolů do Hochfügen. K busu jsme dorazili pár minut po páté. Všichni se divili, kde jsme zakufrovali. Když jsme vyprávěli, co jsme zažili a kolik překvápek nás čekalo, tak se raději už neptali.

Druhá, větší část skupiny bé si udělala vlastní pohodovou trasu a byli spokojení.

Chvíli jsme vydechli, nastoupili do busu a vyrazili směrem k domovu.

Hlásání bylo v obvyklém čase a nás pak už čekal jen příjemný odpočinek.

18. 7. 2023 – úterý – Ráno je opět kouzelné, sice přes den by měly přijít bouřky, ale jen lokální.

Tak doufejme, že to nebude právě to místo, kam míříme. Vzhledem ke včerejšímu náročnějšímu dni a dnešnímu kratšímu dojezdu odjíždíme ze základny ve čtvrt na devět. To je fajn, každá ranní minuta navíc se počítá.

Dnes by to měl být pohodový odpočinkový den, tak uvidíme, co nám přinese. Zajíždíme do údolí Alpbachtal, což je údolí v Kitzbühelských Alpách. Údolí Inntalu, které leží mezi pohořím Rofan a Kitzbühelskými Alpami. Dnes bychom měli právě využít takzvanou „Alpbachtalskou slevovou kartu“ vystavenou každému na jméno, která nám umožňuje využít v údolí zdarma lanovky a ještě další turistické zajímavosti.

Údolí nese svůj název odvozený od potoka Alpbach, který protéká celým údolím. Vstupem do údolí je obec Brixlegg. Sousedními údolními Alpbachtalu jsou Zillertal a Wildschönau.

Projeli jsme městečkem Alpbach (840 m). Zajímavostí je, že zde poslední léta svého života prožil a je zde také pohřben rakouský fyzik, zakladatel kvantové fyziky a nositel Nobelovy ceny Erwin Schrödinger.

Zastavili jsme na parkoviště, kde už pár dalších netrpělivců čekalo v řadě, až lanovka zahájí dnešní provoz. Díky kartě jsme si nemuseli nic kupovat, a tak jsme se zařadili jen do fronty. Lanovka je gondolová pro šest osob, a jelikož zde není zatím moc zájemců, tak se nemusíme ani mačkat. Lanovka s mezistanicí nás vyveze, až do výšky 1850 m. Užíváme si nádherné výhledy po okolí. Už je vidět i vrchol Wiedersberger Horn, kam budeme šplhat.

A je tu horní stanice **lanovky Hornboden**. Rozhlížíme se kolem sebe a zjišťujeme, zda je zde možnost občerstvení. To pro jistotu, abychom měli motivaci pro dnešní den.

Přecházíme k rozcestí, které hlásí, na vrchol to máme asi hodinu. Ze spodu to vypadá jako pohodovka. No uvidíme, co to přinese. Po chvíli jsme však změnili názor. Nespočty vyšlapaných cestiček od houfů turistů jsou kamenité a navíc vymleté od stékající dešťové vody. Nebo jsme to mohli vzít na okolo po Panoramaweg, ale to přeci pro nás není.

Dali jsme na cestu, tak musíme bojovat. Stoupáme a stoupáme a funíme, je to dobrodružo. Námaha je navíc násobena příšerným vedrem již v dopoledních hodinách. Závěr výstupu korunuje jistěná cesta vedoucí přes skálu kolmo vzhůru. Konečně jsme se doškrábali ke kříži na **vrcholu Wiedersberger Horn (2127 m)**. Otevřel se nám úchvatný výhled do krajiny. Teď snad chvíli posedíme.

Postupně přicházejí další a další nadšenci. Plošina kolem kříže je poměrně malá, a tak se raději vydáme dolů, abychom dali prostor i ostatním. Sestupujeme krátkým kamenitým úsekem, ale prudce klesajícím dolů k **chatě Hornalm** ve výšce 2032 m.

Jelikož je ještě záhy usednouti do knajpy, tak pokračujeme ve vytýčené trase. Počasí je úžasné, sluníčko se nám sice propaluje do hlavy, ale my jsme zoceleni.

Chodníček vede překrásnou krajinou. Kolem nás nic než nízká kleč, borůvčí a skalky roztroušené kolem. Pravá panoramatická cesta. Rozhlížíme se na obě strany a údolí máme jako na talíři.

Přejdeme **vrchol Hochstand (2058 m)** a postupujeme dál. Do sedla pod **Standkopfem (2241 m)** už to podle mapy nebude asi daleko. Opravdu, po chvíli se dostáváme k rozcestí, které nás naviguje do údolí, kam budou směřovat naše kroky nebo jak šlo áčko na další tři nejbližší vrcholy a potom na chatu.

Pohodlně se usadíme do měkoučké travičky a dáme si sváču. Sešlo se nás několik, tak si sdělujeme dojmy. Shodli jsme se, že je to úžasná túra. Po chvíli se k nám blížili postarší asi místní turisté, a co čert nechtěl, při okamžiku nepozornosti pánovi uklouzla noha a spadl. V tomto úseku byl podél cesty natažený chlupatý drát, a tak měl štěstí, že se při pádu stočil pod drát, ale bohužel upadl hlavou na kámen. Ihned jsme vystřelili zjistit stav a případně poskytnout první pomoc. Naštěstí se po pár minutách probral, posadil se a další nabízenou pomoc odmítl. Snad to dobře dopadlo.

Zabalili jsme batohy a vydali se hledat sestupovou pěšinu, která na mapě byla jen nezřetelně vyznačená a v podstatě nevedla tam, kam jsme potřebovali. Nejprve to vypadalo, že nebude potřeba žádná improvizace, ale to bylo jen chvilkové zjištění. Po chvíli chůze jsme se najednou dostali do místa, kde pěšina končila a začínal jen hustý neproniknutelný nízký porost borůvčí a husté trávy. Ideální místo pro pastvu. Jelikož jsme nechtěli zbytečně ztratit výšku, museli jsme začít improvizovat. Na pomoc jsme si opět vzali chytrý plášek a byli vděční mapám.cz, že nám pomohou.

Chvíli jsme se prodírali nízkým porostem bujné trávy, houštím a kravskými lejny, naštěstí už suchými. Pořád mírně nahoru a zase dolů. Skákali jsme jak včelky z květu na květ, z hroudy na hroudu. Najednou z ničeho nic se před námi zjevila široká zpevněná cesta plná zbytků slámy, tak akorát pro traktor. Tak jsme se po ní vydali. Za chvíli nás přivedla na zpevněnou, pravděpodobně cyklo trasu. Mysleli jsme si, že jsme z nejhoršího venku. Osvěžili jsme se vodou z potoka Kohlstattbach, který se valil z kopců, pak jsme vydali se za dalším dobrodružstvím. Kdybychom v tu dobu jen tušili, že to nebude dnes poslední.

Nebyl to však konec naší strastí plné cesty. Po pár desítkách metrů jsme zjistili, že nás cesta vede dolů a my ztratíme výšku. To se nám přeci nemůže stát po tolika úskalích. Dole tam pod námi u Moserbaumgartenalm, jsme zahlédli část bécika, která se vydala po původně vytýčené trase. Rozhodli jsme, že tudy se nedáme. Nakonec jsme sešli z cyklo trasy a opět mírně stoupali volným terénem. Konečně jsme narazili na zpevněnou cestu, která nás přivedla až k horní stanici lanovky. Tam jsme se všichni sešli.

Nastal čas občerstvit se, zasloužili jsme si malé povyražení. Posunuli jsme se kousek k místní restauraci a pohodlně jsme se usadili na terase. Objednávka byla rychlá, neboť to vzal do svých rukou mladý Slovák a ten vyčetl z našich očí dychtivost.

Tak si tam hovíme a kecáme a nevšímáme si okolí. Najednou zjišťujeme, že místní se začínají zvedat a opouští terasu. Proč to. Po chvíli nám to docvaklo. Z údolí se zvedaly zlověstné kovově šedé těžké mraky s plnou náloží vody nevěstící nic dobrého.

Rychle jsme zaplatili útratu, zaskočili na toaletu a upalovali k lanovce. Skoro jsme to nestihli. Na naše hlavy dopadly první velké těžké kapky studené vody. Zaujali jsme postavení pod stříškou stanice lanovky a čekali. Spokojení čekání v úkrytu za bukem trvalo jen krátce. Najednou se rozjel takový bouřkový tanec, že jsme se nestačili divit. Pozice pod stříškou byla absolutně k ničemu. Postoupili jsme více do útrob stanice. Hromy a blesky křížovaly oblohu jako při laserové show. Z oblohy se řinuly silné provazce vody doprovázené ledovými kuličkami krup.

Na stanici lanovky nastala v okamžení neskutečná panika. Většina lidí se snažila dostat rychle do kabinky lanovky a ujíždět do bezpečí údolí. Dětský pláč bylo slyšet všude kolem. Kola lanovky se v jednu chvíli úplně zastavila. Panika zintenzivněla. Okolí lanovky bylo zahaleno temně šedou clonou těžkých nacucaných mraků. Vypadalo to jako v čertově sluji. Naprostá slota.

Po chvíli se lanovka rozjela, ale v tom okamžiku nastal mumraj lidských těl, jak se každý snažil rychle dostat do kabiny.

Zachovali jsme klid a rozvahu a vyčkali na příhodnější okamžik. Bouřkový masakr trval asi čtyřicet minut a jen mírně ubíral na síle. Konečně se dostali na řadu i někteří z nás. Nasedáme do gondoly. Co čert nechtěl, začali kolem opět šlehat blesky, lanovka se zastavila. Gondola se

mírně rozhoupala. Naštěstí to trvalo jen pár okamžiků, ale nám uvnitř to připadalo jako věčnost. Hurá, posunuli jsme se. Zase stojíme. Tak se to opakovalo si třikrát. Bouře se ne a ne vzdát vlády nad krajinou. Konečně jsme se plynule rozjeli. Na mezistanici k nám přistoupila, spíše lze říci vehementně vnutila, jedna postarší paní.

Zase dole. Děšť zeslábl. Vytáhli jsme pláštěnky a deštníky a vydali se hledat bus. Stál až na konci parkoviště. Zvolna jsme se trousili k busu. Konečně všichni, Milan vydal pokyn k odjezdu pro áčkaře. Všichni jsme byli zvědaví jak se s přívaly vody a bouřkou poprali oni.

Místní silničkou jsme dojeli na smluvené parkoviště. Čekání netrvalo dlouho. Asi po půl hodině se vynořila z lesa skupinka vcelku suchých áčkařů. Největší slotu přečkali na chatě Farmkehr-Niederalm. Když se jim zdálo, že bouře už slábne, chtěli se vydat na cestu, ale hostinská jim to výslovně zakázala. To je dobře, rozum zvítězil nad horlivostí.

Ona totiž skupina A měla na programu část cesty shodnou s naší, ale potom se vydali na další vrcholy.

Byli jsme kompletní. Společně jsme se přesunuli do kempu, kde nás čekalo překvapení v podobě kaluží všude kolem. Kempem se také prohnala bouře, ale asi menší intenzity, jelikož to všechny stany přežily bez úhony.

Došlo nám však, že se počasí začíná pomalu, ale jistě měnit a budeme s tím muset už denně počít. Hlásání bylo klasicky v osm a i tam nás Pavel upozornil, že na další dny už není ideální předpověď. Žádné změny plánu nezazněly, tak to necháme až na ráno a uvidí se.

I noční obloha byla samý mráček.

Tak dobrou a nechme se překvapit.

19. 7. 2023 – středa – Ráno pro nás bylo rozčarováním, neboť něco málo po půlnoci se údolím začaly prohánět bouřky. Jedna střídala druhou. Když jsme ráno vystrčili nosy ze stanů, jen jsme zírali. Všude kolem kaluže a stále drobně pršelo. To není dobré. Odjezd byl odložen na půl desátou. Tak jsme si zase zalezli do tepla spacáčků a čekali.

Občas se mezi mraky objevilo i sluníčko, ale bylo tak prudké, že to nevěstilo nic dobrého. Nakonec jsme zabalili mokrou variantu a vyjeli do terénu. Z Kramsachu jsme zamířili směrem na Innsbruck, ale po pár kilometrech jsme u Jenbachu odbočili vpravo na Maurach. Je krátce po desáté hodině a před námi se rozlila hladina tyrolského šperku, jezera Achensee, sevřeného mezi zelenými svahy hor. V Maurachu jsme objeli kruháč a vyjeli směrem na Pertinau, lázeňské městečko položené přímo na břehu jezera. Přejeli jsme koleje místní úzkokolejky a ujížděli dál. Projeli jsme okrajem Pertisau s nespočtem hotelů a rodinných penzionů.

Kousek za městečkem jsme vysadili pár lidí, kteří si chtěli udělat individuální program a mimo jiné si užít jezera. Popojeli jsme dalších pár metrů k mýtnici.

Zaplatili jsme mýtní poplatek a pokračovali v cestě širokým plochým údolím potoka Falzthurnbach. Od jezera je to ke statku jen asi sedm kilometrů. Za chvíli jsme dojeli na parkoviště před **Alpengasthof Gramaialm (1260 m)**. Rozlehlému horskému statku usazenému uprostřed jedinečné horské krajiny vévodil typický alpský hotel.

Tady to všechno začalo. Vyrážíme po široké pohodlné cestě. Před námi na obzoru je vidět hlavní hřeben Karwendelských Alp. Tato trasa je součástí evropské dálkové trasy E4 a zároveň Severo alpské cesty 01. Kolem cesty na okolních loukách se poflakuje spousta krav. Cinkáním zvonců upozorňují na svou přítomnost. Registrujeme, ale pokračujeme v cestě. Přes rozlehlé louky se nám nabízí pohled na dvoutisícové vápencové štíty Karwendelských Alp.

Přicházíme k rozcestníku, míjíme odbočku k vodopádu a pokračujeme ještě kousek dál až na další rozcestí, odkud už stoupáme vzhůru až k dnešnímu cíli na **chatu Lamsenjochhütte (1953 m)**. Cesta dál pokračuje plochým údolím zarostlým křovinatým lesem. Postupně přejde v kamenitý chodník táhnoucí se po vrstevnici skalnatým úbočím. Zatím pohoda. Jde se dobře. Těžko odhadovat kolik jsme ušli, ale chodník začíná pomalu stoupat a měnit se v kamenitou šotolinovou cestu. Jedna serpentina střídá druhou, zatím jsou ještě poměrně dlouhé.

S přibývajícím výškou se zkracuje i délka jednotlivých serpentín a nám se začíná krátit dech, funíme jako hroši. Snad už tam budeme. Sluníčko do nás nelítostně pere a k tomu ještě všude přítomný naakumulovaný vápenec. Dostali jsme se na rozcestí **Östliches Lamserjoch (1896 m)**. Jedna cesta vede přes chatu Binsalm do horské vesnice Eng a ta druhá, to je ta naše.

Od rozcestí už to není takové stoupání. Chodník se mírně narovnal. Ještě nám zbývá pár metrů a jsme tam. Před námi se objevila stará horská **chata Lamsenjochhütte (1950 m)** téměř se opírající se skalnatý masiv za ní.

S myšlenkou na malé občerstvení, které přijde vhod, jsme vstoupili dovnitř. Dlouho jsme se však nezdržovali. Cesta dolů nebude snadná, přeci jen vápenec bude klouzat. Na zpáteční cestě jsme si ještě odskočili k vodopádu, který byl nedaleko statku.

Ze široké cesty jsme sešli do lesíka. Proplétáme se křovisky a přicházíme k vyschlému korytu. Nejprve jsme museli přelézt přes balvany a projít suchým korytem řeky až k soutěsce. Už slyšíme nezaměnitelný hukot padající vodní masy. Ještě kousek blíž, ať vidíme tu krásu. Zdejší vodopád není typický, protože se dere skrz kamenitý kaňon. Nejprve voda dopadne na širokou plochu jednoho z balvanů, odrazí se a padá na další balvan. Zopakuje to ještě jednou a nakonec

se ztratí v hlubinách soutěsky. Vodopád má své osobité zvláštní kouzlo.

Uděláme pár fotek a vracíme se k rozcestí. Odtud už to máme k busu jen kousíček, ale musíme si pospíšet, jelikož se něco malého žene. Během čekání na áčko, které si ještě z Lamsenjochhütte odskočilo na vrcholek **Hahnkampl (2080 m)** a zpět se vrátili přes **Gramai-Hochleger-Schutzhütte** jsme si mezi dešťovými přeháňkami obhlídli okolí hotelu se zoo koutkem a zahradou.

Ve směru od Pertisau se před statkem krčila malá **kaplička sv. Petra** schovaná pod korunami stromů.

Blíží se půl pátá a k busu dochází poslední áčkaři. Ještě nezbytné počítání zda jsme všichni a zvedáme kotvy. Obloha nad námi už netrpělivě čeká s otevřením stavidel. Z těžkých temně šedých mraků se začaly hrnout proudy vody. Fičíme dolů mýtníci s deštěm o závod. Olověné mraky vystřídaly něžní bílý

beránci. Počasí si s aprílem nezádá.

Kousek za Jenbachem zastavujeme krátce v obchodě dokoupit potřebné potraviny a ujíždíme k domovu. Zbývajících část dne byla příjemná, nepršelo. V podvečer se mírně ochladilo, ale

vcelku nám to přišlo vhod. Hlásání bylo v osm hodin. Zjistili jsme, že počasí na čtvrtek je nejisté, tak se rozhodlo, že sice plán je vytýčen, ale upřesni se až ráno podle aktuálního počasí.

20. 7. 2023 – čtvrtek – Přivítalo nás pošmourné sychravé ráno. Nad celým kempem se honí nacucané dešťové mraky. Podle vody, která proměnila místní kempovou silničku v jednu velkou bažinu, usuzujeme, že pravděpodobně pršelo s kratičkými pauzami skoro celou noc.

Místní personál dokonce musel nasypat do zatáčky poblíž našeho ležení, která se proměnila v jednu velkou louži recyklát, aby se tudy dalo vůbec procházet.

Co teď a co potom. Pavel nás všechny obešel, protože se vedení rozhodlo posunout odjezd na osmou z původní sedmé. Nakonec došlo i ke změně původního plánu. Mraky stále hrozí, ale v kempu přeci nezůstaneme. Vyjíždíme tedy v osm s nadějí, že se příroda umoudří. Občas zasvítl naděje na zlepšení, mezi mraky se objeví i modro. Dnes to bude opravdu asi sázka do loterie. Musíme doufat.

Plán dnešního treku se řeší za pochodu. Jedno je aspoň jasné, jedeme směr jezero Achensee do oblasti komorního pohoří Rofan. Po celou dobu se s námi táhnou dešťové mraky. Z přílehlých lesů stoupají chomáčky odpařující se vláhy. Přijíždíme k Maurachu a začíná drobně pršet. Venkovní teplota je jen 16°C. Nic moc na to, že je červenec.

Obkroužíme kruháč a zatáčíme na parkoviště u dolní stanice lanovky na Mauritzalm. Pár minut se nic neděje. Nikomu se nechce vystupovat do té sloty. Nakonec padlo rozhodnutí, že se někteří pokusí vyjet nahoru a tam se uvidí.

První vystoupili skalní áčkaři a za nimi pár bėčkařů. Zbývající vymýšleli různé varianty turistiky v okolí jezera.

Plán áčkařů se nakonec vyjasnil a byl následující. Vyjet kabinovou lanovkou nahoru k chatě Mauritzalm a odtud vystoupat na **Grubascharte (2102 m)**, pak pokračovat směrem na **Rofanspitze (2259 m)**, dále na **Seekarlspitze (2261 m)** přes **Spieljoch (2261 m)** a **Gschöllkopf (2039 m)** zpět k lanovce. Menší část bėčkařů měla částečně kopírovat trasu áčka přes **Grubascharte (2102 m)**, **Seekarlspitze (2261 m)** přes **Spieljoch (2261 m)** a zpět k lanovce.

Další skupina bėčkařů vyhodnotila situaci v souvislosti s nestálým počasím a pějícími ódami na krásu jezera Achensee těch co měli předcházející den individuální program, jednoznačně. Užijeme si den v okolí jezera, které je největším a nejkrásnějším jezerem v Tyrolsku. Často je také nazýváno „tyrolským fjordem“. Hluboké, průzračné, zářící všemi odstíny modré a s vynikající kvalitou vody, jezero je jednoznačně přírodní klenot. S délkou devět kilometrů a hloubkou až 133 metrů je rájem vodních sportů.

Vzali jsme bągly a vydali se pěšky městečkem k nejbližší nástupní stanici parníků, které křižovaly jezero. Šlapali jsme se podél jezera po **cyklostezce Buchau-Gramai-Gernalm** a došli jsme k **zastávce Achensee Seespitz**. Měli jsme štěstí, právě se jeden z parníků blížil do stanice. Nastoupili jsme a zakoupili si jízdenky až do **stanice Scholastika/Achenkirch**, což je na druhém konci jezera. Uživali jsme si plavbu výletní lodí po jezeře s křišťálově čistou vodou a nádhernými výhledy na příkře klesající svahy hor pohoří Karwendel. Nemělo to chybu. Plavba trvala necelou hodinku a než jsme se nadáli, byli jsme na konci jezera

Vystoupili jsme a rozhlédli se, kde začít. Věděli jsme, že odtud vede zajištěná cesta nad jezerem. Prošli jsme rekreační oblastí Hinterwinkel s kempy a asi po dvou kilometrech jsme se konečně dostali k turistickému rozcestníku, který nás už nasměroval na okružní cestu.

Úbočím Seekarspitze (2053 m) se nad jezerem vinul zajištěný chodník **Gaisalmsteig**. Po pár metrech jsme zjistili, že cesta je poměrně frekventovaná. Stále jsme se museli vyhýbat výletníkům v protisměru. Chodník byl členitý, nahoru a zase dolů, občas schody a nějaká vyhlídka nabízející úchvatné pohledy na jiskřivou hladinu jezera a prohánějící se parníky sem a tam.

Zajímavé bylo, že na začátku cesty, kde se pěšina zařezávala do skalnatého vápencového úbočí hory byly železné dveře. Nijak jsme tomu nevěnovali pozornost, dokud jsme nepřišli do místa, kde chodník prudce klesal k hladině jezera množstvím schodů vytesaným do skály, na jejichž konci byla opět branka. Napadlo nás, že asi z důvodů bezpečnosti v zimním období a v období jarního tání není chodník přístupný.

Od branky už pokračovala cesta krajem jezera. Občas se ztratila v lese, většinou však nabízela pohledy na jezero jako na stříbrném podnose. Po celou cestu nás provázelo sluníčko a doufali jsme, že to tak měli i áčkaři vysoko v kopcích.

Kolem druhé jsme dorazili do lázeňského **městečka Pertisau** a odměnili se dobrou kávičkou a patřičnou sladkou tečkou. Po frekventovaném lázeňském chodníčku jsme došli k výchozímu bodu našeho výletu. Už z dálky jsme slyšeli funění a viděli oblaka husté bílé páry, to místní úzkokolejná lokálka dofuněla do stanice a potřebovala doplnit tekutiny.

Úzkokolejná ozubnicová dráha je v provozu přes 130 let a spojuje městečko Jenbach (530 m) s jezerem Achensee. Na této unikátní železnici dodnes jezdí původní parní lokomotivy z počátků provozu i s historickým vozovým parkem. Stavba započala 15. září 1888 a za osm měsíců, 15. května 1889 proběhla zkušební jízda. Zájem na výstavbě dráhy měl zejména opat

kláštera Fiecht, jakožto vlastník jezera Achensee a provozovatel parníků. Slavnostní otevření proběhlo 6. června 1889.

Dráha překonává výškový rozdíl 440 metrů, a proto bylo rozhodnuto o výstavbě ozubnicové trati o rozchodu 1000 milimetrů. Od počátku byly snahy o prodloužení tratě až do Bavorska a její napojení na tamní železniční trať. Délka dráhy činila 6,36 kilometru. I dnes se objevují plány na prodloužení trati do Pertisau a její elektrifikaci, což by umožnilo celoroční provoz, ale ztratila by své kouzlo. Zajímavé je, že stanice v Jenbachu se vyznačuje železniční kuriozitou, setkávají se zde tratě tří rozchodů.

Bylo úžasné vidět malinkou babičku lokomotivu zahalenou v oblacích páry, jak se chystá na svou pravidelnou cestu. No nic, je potřeba se posunout kupředu. Pokračujeme v cestě a zároveň sbíráme ty co se jen tak flákali u jezera. Jezerní skupina dorazila k busu u stanice lanovky před čtvrtou.

Postupně jak sjížděly jednotlivé kabinky z Mauritzalm, vraceli se i naši. Před tři čtvrtě na pět jsme byli kompletní a tak jsme vyrazili na zpáteční cestu do kempu. Už při příjezdu jsme zjistili, že noční dešť a drobné dešťové přeháňky během dne se do půdy nevsákly a příjezdová cesta, zvláště kolem našeho ležení, byla stále mazlavá a rozježděná.

Nic naplat, nedá se nic dělat, s tím si musíme poradit, může být i hůř. Podvečer i večer však byly poklidné a moc jsme si ten čas užili. Po pravidelném večerním hlásání se mezi stany vytvořila skupinka hrající na kytary a příjemný zpěv se nesl mezi inkoustovou tmou.

Co nám jen kalilo výhled na další den, byla nepříznivá předpověď počasí. Během noci a pátečního dopoledne mělo pršet. No, nebudeme malovat čerta na zeď a vyčkáme, co nám ráno předvede.

21. 7. 2023 – pátek – Probouzeli jsme se do smutného šedivého rána. Jen jsme otevřeli stany, zjistili jsme, že v noci dosti pršelo. Kaluže na cestě se ještě přikrmily novou dávkou vody. I když ráno zatím nepršelo, pohled na oblohu nad námi říkal něco jiného. Těžké šedé mraky připomínaly cisterny, stačilo jen uvolnit kohouty.

Netrvalo dlouho a spustil se drobný zahradník, ale vytrvalý déšť. Nic naplat, český turista je zocelen, tak jsme v osm hodin vrazili do boje s deštěm. Dnes nás však pojede do terénu zase o něco méně. Někteří si udělali vlastní program, není se čemu divit.

Vyrazíme. Projíždíme kolem jezer, která hned po ránu brázdí labutě. Vydali jsme směrem na městečko Wörgl po B171 a pak jsme odbočili na silnici L3 do **údolí Wildschönauer** jimž protéká potok Wörgler Bach. Odtud jsme pokračovali do Niederau nad nímž se tyčí vrcholek Markbachjoch. Pak přes Oberau, které je hlavním místem tohoto údolí do útulného městečka Auffach, které leží na samém konci údolí. Zastavili jsme na parkovišti poblíž typického alpského hotelu Auffacherhof-Lärcherhof ověšeného přehršlí květin.

Samotné **městečko Auffach (875 m)** je součástí lyžařského střediska Wildschönau s lyžařským areálem kolem vrcholu Schatzberg. Okolí samozřejmě nabízí nejen zimní vyžití, ale také spoustu turistických tras, které asi dnes částečně prověříme.

Hned naproti parkovišti stojí budova **lanovky Schatzbergbahn (1780 m)** patřící k nejdelším kabinkovým lanovkám v Rakousku. Co nás, ale potěšilo, byla možnost opět využít „Alpbachtalskou slevovou kartu“ která platila i na zdejší lanovku.

Zpomaleně vystupuje z busu. Není se čemu divit, počasí nevypadá moc valně. Snad to aspoň nějakou hodinu vydrží. No uvidíme, u lanovky stojí jen naše skupina a pár jedinců věřících, že to dobře dopadne a počasí se umoudří. Nasedáme a necháváme se unášet vzhůru. Se zasmušilou tváří však pozorujeme dění na obloze kolem nás.

Konečně na vrcholu. Od horní stanice lanovky to máme na samotný **vrchol Schatzberg (1903 m)** jen kousíček. Stoupáme po zpevněné cestě a spolu s námi i stádo cinkajících krav.

Těsně před vrcholem nám už bylo jasné, že dnešní trek nebyl dobrý nápad. Vlevo se přes okolní kopce začaly převalovat husté chuchvalce mlhy. Jakmile jsme dosáhli vrcholu, otevřel se pod námi pohled do údolí Alpbachtal vpravo. Ten byl ještě tristnější. Vypadalo to jako by se na údolí valilo tornádo. Děsivě temné těžké kovové mraky připomínaly scény s Harryho Pottera. Všem nám bylo jasné, že u nás na základně to nevypadá vůbec dobře.

Část skupiny chtěla sestoupit k retenční nádrži pod námi. Postoupili jsme tedy ještě na další **vrchol Hahnkopf (1902 m)**. To už ale bylo zlé. Oblohu vpravo začaly křížovat blesky a dělostřelba hromů vzápětí následovala. Mezi námi to začalo vřít. Jít k jezírku či ne. Unikneme bouřce. Otázky nám však nikdo nedokázal zodpovědět.

Cesta dolů vedla jednak vyšlapanou neznačenou pěšinou nebo po klikatící se cyklostezce. První možnost jsme zavrhlí hned v počátku. Sestupujeme po cyklo, ale hned za druhou zatáčkou nám bylo jasné, že to dál nepůjde. Někteří co se mírně fláklí, to obrátili zpět už na vrcholu. Z ničeho nic se bouřka přehoupala přes kopec a teď začalo pravé rodeo. Na hlavy nám začaly dopadat snad litrové kapky. Než jsme se stačili v rychlosti za chůze obléct do nepromokavých věcí, spustil se pravý nefalšovaný lijavec doprovázený hlučnými zvukovými kulisami. Úprkem jsme se snažili dostat někam pod střechu. Zachránila nás střecha nedalekého lyžařského vleku.

Relativně jsme se dostali z louže pod okap. Neúprosně nás však bičovaly poryvy větru. Choulili jsme se k sobě, abychom se aspoň trochu chránili.

Zatímco jsme se tady choulili, pár našich kamarádů neukojených feratistů se se svolením vedení vydalo **na feratu Raintalersee Klettersteig** nad jezerem Raintalersee nedaleko kempu. Při smolném počasí, které nás bohužel dnes všechny potkalo, v době valící se bouřky byli právě ve stěně. Po konzultaci s Pavlem jim nezbývalo než přechkat bouřku někde „bezpečně“ na skále a pak se pokusit vylézt na vrchol a pak pokračovat v sestupu.

Mokrý představení trvalo asi půl hodiny. Neotáleli jsme a za mírného deště jsme se vydali do nejbližší chaty pod Schatzbergem, do **Gipfelhütte**. Jen co jsme otevřeli dveře, dýchl na nás přívětivá domácí pohoda sálající z tohoto místa. Nepohrdli jsme teplou polévkou, čajem a kávičkou. Nebylo kam spěchat, a tak jsme si užívali kouzelné přívětivé pohody. Asi po hodině jsme odkráčeli k lanovce a pomalu začali sjíždět k busu.

Dole bylo stejně hnusně jako nahoře. Jakmile jsme byli všichni, odjeli jsme po půl druhé ještě za posledními nákupy do nedalekého HOFERu. Přemýšleli jsme co s načatým odpolednem, jelikož se počasí postupně umoudřilo. Nabízelo se několik variant. Lákala nás nedaleká historická městečka, o kterých nám poutavě vyprávěli naši předchůdci. Bohužel nebyli jsme vyslyšeni. Jelikož zpět do kempu bychom museli jít po vlastní ose po frekventované silnici asi pět kilometrů, nepřipadalo v úvahu.

Nakonec jsme se domluvili, že nás zavezou, ty co mají zájem, do skanzenu, který je poblíž kempu. Nechtělo se nám plácát ještě tak brzy v kempu, tak jsme nakonec souhlasili.

Kolem třetí jsme projeli Kramsachem a po silnici L211 jsme pokračovali směrem za kemp. Minuli jsme lesní odbočku k **jezeru Berglsteiner see** a popojeli ještě kousek k velkému téměř prázdnému parkovišti. Proč to.

Vystoupili jsme a lesní cestou došli ke vstupu do **Skanzenu tyrolských statků**. Hned u vstupu nám bylo jasné, proč bylo parkoviště téměř prázdné. Zavíralo se v pět hodin. Moc času jsme tedy na prohlídku neměli. Nedá se nic dělat, musíme se s tím nějak poprat.

Vstoupili jsme do přírodního areálu, kde jsou jednotlivé statky posazeny do prostředí, z něhož pocházejí. Za doby našeho putování rakouskou krajinou jsme se setkali s mnoha historickými staveními v alpských údolích. Tady se nám však naskytla jedinečná příležitost

nahlédnout do tehdejšího dění na velkostatkách, které běžně obývaly i tři generace rodiny na jednom místě. Právě proto bylo rodinné soužití po dlouhou dobu pevnou součástí života v Alpách a členové rodiny cítili ke své domovině silné pouto.

Čekala nás také ukázka tehdejšího hospodaření, ať už na polích a loukách, tak i ve staveních, kde se lidé věnovali různorodým řemeslům. Velkou roli v tehdejší společnosti hrálo náboženství a šlechtická struktura, která se projevovala v každodenním životě. Stojí zde celkem 14 autentických statků z různých koutů Tyrolska, z různých období, a to od poloviny 15. století až do 19. století, které byly pečlivě uchovány a zrestaurovány pro budoucí generace.

Vzhledem k časovému omezení se nám přesto podařilo celým areál projít křížem krážem. Jelikož se blížila pátá hodina a u recepcce již stepovala paní, zamířili jsme k východu. Kemp jsme měli na dohled, tak se nám nechtělo pospíchat. Po cyklo stezce vedoucí podél lesa jsme si to maširovali až do kempu. Cestou jsme si uvědomili, jak nám ten týden tady rychle uběhl a že nás dnes vlastně čeká poslední večer.

V podvečer zase začalo krátce drobně pršet. Po chvíli vysvitlo prudké sluníčko a přineslo překrásnou dvojitou duhu. Úžasná podívaná.

Na krajinu se pomalu začal snášet podvečerní soumrak. Začali jsme se chystat na náš poslední společný večer. Problesklo nám hlavami, je neskutečné jak, ten týden rychle utekl. Vždy když příjemné chvíle trávíte s milými lidmi, tak ten čas přímo pádí.

Hlásání byla domluveno až na půl devátou. Seskupili jsme se kolem velitelského stanu a čekali, co přijde. Zhodnotili jsme dnešní nakonec vcelku vydařený den a pak následovalo hodnocení uplynulých dnů. Přitřukli jsme si vinným mokem a sesedli se kolem kytar, zpívali, povídali a užívali si příjemnou noc.

22. 7. 2023 – sobota – Sobotní ráno, nic příjemného. Ospalými pohledy na okolí jsme zjistili, že v noci opět pršelo. Hlavou nám blesklo, to není, opravdu to není dobré. Stany byly vlhké a vidina bourání a balení mokrých stanů se nám eklovala.

Stále drobně přeprchalo a obloha byla pošmourná, i když předpověď říkala, sluníčko bude. Nakonec bylo rozhodnuto vyčkat, sbalit osobní věci a pomalu uklízet uvnitř stanů.

Opravdu, stal se zázrak. Mraky začaly pozvolna odplouvat, obloha se pročistila a nakonec se i sluníčko ukázalo. Netrpělivě jsme chodili kolem stanů a sledovali, jak rychle schnou. No, moc rychle to nešlo, ale aspoň už nepršelo. Sluníčko se snažilo, seč mohlo. Svítilo jak o život a i nám se zlepšila nálada.

Před polednem bylo rozhodnuto začít balit stany. Šlo to jako po másle díky létům praxe. Vše byl hotovo a už nám jen zbývala hygiena po robotě a oběd před cestou. Vše jsme zvládli ve velmi rozumném časovém limitu, takže jsme mohli po půl druhé vyrazit na cestu k domovu. Cesta ubíhala s větrem v zádech a ve tři čtvrtě na tři jsme překračovali první hranice do Německa. Po třetí hodině se už na obzoru třpytila hladina bavorského jezera Chiemsee.

Smůla, dostali jsme se do kolony. Snad se nepovlečeme jako hlemýždi dlouho. Sobotní odpoledne, prázdniny v plném proudu a právě dnes se střídají turnusy. Naštěstí se kolona rozjela a my se mohli kochat pohledy na nám už důvěrně známou malebnou krajinu podhůří Alp.

Po čtvrté hodině už pozorujeme plachetnice na hladině jezera Mondsee a po šesté děláme delší hygienickou přestávku.

Těsně před devátou přejíždíme hranice u Mikulova. Do Brna je to už jen co by kamenem dohodil a pěšky došel.